

Z extradičních rozhodnutí ministerstva spravedlnosti.

(Sr. Právník 1935, str. 316; 1936, str. 31, 390, 665; 1937, str. 313, 491.)

26. Nevydáváme pro určité právní kvalifikace, nýbrž pro určitý skutkový děj. Zkoumáme-li, zda ten který oboustranně trestný čin je kvalifikován jako zločin, přečin, přestupek, činíme tak jen, když smlouva nebo zákon zvolily toto dělítko ke zjištění, jde-li o extradiční delikt. Jakmile je zjištěno, že o delikt extradiční jde, pak netřeba zkoumati identitu kvalifikačních důvodů a výhrada o nich je nepřipustná. (Případ »Szymanek«, č. 38.351/31-18 min. spr.)

Polské ministerstvo spravedlnosti ve Varšavě požádalo o vydání polského státního příslušníka X. ke stíhání pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 a), 203 polského trest. zákona (z roku 1852), spáchaný v první polovině roku 1931 v Bielsku v Polsku vylákáním 4500 zlotých na základě padělaných výplatních lístků. Radní komora příslušného krajského soudu v zemi Moravskoslezské navrhla a vrchní soud se usnesl vyhověti polské žádosti o vydání X. ke stíhání pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 a) tr. z. (1852), avšak zamítnouti extradiční žádost pokud je podvod kvalifikován podle § 203 tr. z. (1852), poněvadž způsobená škoda 4500 zlotých odpovídala našim 16.000 Kč, takže nepřevyšovala 20.000 Kč.

Oné části soudního usnesení, kterou byla polská extradiční žádost zamítnuta »pro kvalifikaci § 203 tr. zák. 1852«, odepřelo ministerstvo spravedlnosti své schválení podle § 59 tr. ř., a to z těchto důvodů: Extradiční styk s Polskem jest upraven smlouvou ze 6. března 1925, č. 5/1926 Sb. z. a n. ve spojitosti s § 41 tr. zák., takže v řízení o vydání podle § 59 tr. ř. nutno zjistiti, jsou-li dány smluvní podmínky vydání, zda máme smluvní extradiční povinnost, či je-li tu některá z výjimek z extradiční povinnosti. Podle čl. 32 cit. smlouvy zavázaly se obě smluvní strany, že si budou vydávati navzájem pro činy, jež podle zákonů státu jak dožadujícího, tak i dožádaného, jsou trestny jako zločiny nebo přečiny. K určení rozsahu extradičního nároku a jemu odpovídající extradiční povinnosti použila tedy smlouva s Polskem rozdělení trestných činů na zločiny, přečiny a přestupky, radíc se tak k typu smluv s generální klausulí. Zásadě oboustranné trestnosti, vyjádřené v témže článku 32 citované smlouvy, jest učiněno zadost, když máme zjištěno, že trestným činem, o který jde, byl napaden právní statek chráněný jak v Polsku, tak v ČSR trestním zákonem. Jak v Polsku, tak u nás zakládá sdělený skutkový děj zákonnou skutkovou podstatu podvodu. Arci nestačí k určení smluvní extradiční povinnosti, že jde o čin oboustranně trestný. Nutno ještě zjistiti, zda jde o trestný čin kvalifikovaný v obou státech alespoň jako přečin. V Polsku jde o podvod kvalifikovaný jako zločin podle §§ 197, 200, 201 a), 203 polského trest. zákona (1852), u nás pak je rovněž dána zločinná kvalifikace podvodu podle §§ 197,

200, 201 a) čsl. trest. zák. (1852). Poněvadž však způsobená škoda nepřesahuje podle kursu našich 20.000 Kč, tu s přihlédnutím k československé trestní novele č. 31/1929 Sb. z. a nař. chybí podle našeho práva další kvalifikace zločinná podle § 203 čsl. trest. zák. novel. znění. Avšak smíme omezovati volnost polských úřadů a soudů v jejich právním posouzení? Smíme činiti výhradu, aby nebylo v Polsku užito kvalifikace § 203 pol. tr. z.? K tomu práva nemáme. Meze stíhání jsou dány jen smluvní výhradou o zachování speciality podle čl. 40 cit. smlouvy. Nevydáváme pro určité právní kvalifikace, nýbrž pro určitý s k u t k o v ý d ě j, une action punissable, Straftat, historický trestný děj (rozh. č. 2776, 3097 víd. sb., č. 3259, 5100 Sb. n. s. tr.).¹⁾ Zabýváme-li se ve vydávacím právu i otázkou, zda ten který trestný čin je kvalifikován jako zločin, přečin, přestupek, činíme tak jen, když zákon nebo smlouva zvolily toto technické dělítko ke zjištění, jde-li o delikt extradiční. Poněvadž v našem případě je zjištěno, že tu i tam jde o zločin podvodu, tudíž o extradiční delikt podle č. 32 cit. smlouvy, tu není již třeba zjišťovati ještě identitu kvalifikačních důvodů. Že v Polsku jde o podvod kvalifikovaný jako zločin z více kvalifikačních důvodů než u nás, je nerozhodné. Extradiční povinnost podle čl. 32 cit. smlouvy nastala by nám i tehdy, kdyby sdělený skutkový děj trestného činu, kvalifikovaný v Polsku jako zločin, byl u nás kvalifikován pouze jako přečin.

27. Výhrada o nevykonání trestu smrti je v rozporu se smluvní extradiční povinností, vyplývající z extradiční úmluvy československo-bulharské. Rozdíl v druhu a intenzitě trestů není ani podle zákonného čsl. vydávacího práva důvodem k omezení účinků vydání. (Případ »Čapukov«, č. 56.554/35-18 min. sprav.)

Vláda bulharská požádala dne 2. září 1935 o vydání svého státního příslušníka X., jenž byl v Bulharsku odsouzen rozsudkem z 12. ledna 1934 k trestu smrti provazem pro zločin vraždy a loupeže podle čl. 247, odst. 2, 328, 51 bulhar. trest. zák., poněvadž dne 23. června 1933 v Bulharsku ve společnosti spolupachatele zastřelil a oloupil občana Y. Rozsudek byl opatřen doložkou: »Rozsudek je konečný, ale může býti proti němu podána stížnost u vrchního kasačního soudu ve lhůtě 2 měsíců ode dne 12. ledna 1934.« Radní komora příslušného krajského soudu, dříve ještě než učinila svůj návrh podle § 59 tr. ř., dotázala se, zda si vláda bulharská opatřila již průvoz sousedním státem a zda rozsudek je v právní moci. Ministerstvo spravedlnosti ve své odpovědi uvedlo: Okolnost, že povolení průvozu nebylo ještě oznámeno, nepřekáží tomu, by v řízení o vydání bylo pokračováno, neboť

¹⁾ Srov. K r o n b e r g e r: Zásada výlučnosti v československém vydávacím právu, Právník 1932, str. 623; viz též Právník 1934, str. 650; srov. anglický extradiční případ »Corrigan«, Věstník spol. pro právo trestní 1936, str. 60; S c h o e t e n s a c k: Das deut. Auslieferungsgesetz, Gerichtssaal, svazek 100—1931, str. 83.